

Sygn. akt V CNP 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi "I." Sp. z o.o. w B. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 czerwca 2013 r.

sygn. akt XIX Ga 281/13

w sprawie z powództwa "I."

Sp. z o.o. w B.

przeciwko " B." Sp. z o.o. w Czeladzi

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2015 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania wywołanego skargą o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Podstawę uwzględnienia skargi stanowić może jedynie wadliwość orzeczenia o zasadniczym i ewidentnym charakterze, nie zaś każdy, nawet marginalny czy wątpliwy wypadek jego sprzeczności z prawem (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, niepubl. oraz z dnia 16 czerwca 2015 r., IV CNP 72/14, niepubl.). Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania w wypadku jej oczywistej bezzasadności.

Przesłanka ta zachodzi w odniesieniu do skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 17 czerwca 2013 r. Uzasadniając twierdzenie o sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z prawem skarżący przedstawił krótką i zdawkową argumentację dotyczącą kwalifikacji jako związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą roszczenia z tytułu zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia w kontekście określenia terminu jego przedawnienia na podstawie art. 118 k.c. Nie wskazuje ona na to, aby pogląd Sądu Okręgowego był w oczywisty i poważny sposób sprzeczny z prawem. Podstaw do takiej sprzeczności nie można doszukać się też w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Treść skargi jest także niespójna. Regulacje powołane w uzasadnieniu skargi w znacznej mierze nie odpowiadają przepisom wskazanym we wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

W razie przyjęcia do rozpoznania skarga z oczywistych przyczyn musiałaby więc być uznana za nieuzasadnioną. Zarzuty i argumenty skarżącego nie pozwalają stwierdzić, by zaskarżone orzeczenie mogło zostać uznane za niezgodne z prawem. W sprawie spełniona jest więc przesłanka z art. 424⁹ k.p.c. (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, nie publ.).

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

